Ovo je Getsemanski vrt gdje se Isus krvavim znojem znojio prije svoje Muke. Ovdje je on vidio svoj Križ i ovdje ga je prigrlio, a noseći ga neizmjerno zavolio, pogotovo kad je na nj razapet bio Piše: don Ilija Drmić

Korizma je. Krenimo i mi u Getscemanski vrt i odatle dalje idimo za Kristom i nosimo svoj Križ da bismo se preporodili i uskrsnuli.

"I čovječje je tijelo križ.
Otvori samo ruke da ga vidiš.
A na tom križu raspet je Bog.
Na tom križu Bog grli čovjeka.
Na tom križu čovjeku je grliti čovjeka."
Sve je u drvu tvoga križa urezano.

Život - i tvoj i moj.

Prvi plač i koraci.

Prve riječi i radosti.
Zanosi, samoće, ljubavi.
Patnja i umor.
Trud svagdašnji.
Zahvalnost i nada.
Posrtanje i padanje.
Hod zauvijek.
Svjetlost.
Svjetlost u nebrojenim oblicima i izričajima.
Blizina.

Život - i tvoj i moj.

Sve je u drvu tvojega križa urezano.
Bez njega svaki je rukopis nečitak, svaki put neprohodan.
Bez njega valovi noći uzalud traže obalu zore, uzalud se vraćaju pučini sunca
Bez njega na što će se razapeti jedra ljudske duše?
Bez njega kako čovjek da dopre do čovjeka?
Kako da premosti sebe?
Sve je u drvu tvoga križa urezano.
Tek što se neki urezi jasnije ocrtavaju očima onih koji se u njega zagledaju.
Tako u tvojemu križu svatko iščitava svoje ime, svoj lik.
U tvojemu križu svatko nalazi križ po mjeri svojega srca.
Netko će ponijeti križ posve nevidljivim očima i srcima mnogih.
I tvoj će blagoslov bdjeti nad njima,
a da to gotovo svakome ostane skriveno.
Sve je u drvu tvojega križa urezano.

Jer svoj križ ne mjeri.
Svoj križ ljubi.

(Stjepan Lice)